

[Forsvarsministeren.]

slag, var det jo Meningen, at Hospitalet skulde benyttes som Militærhospital, og jeg mener, der findes en meget god Begrundelse for, at det fremdeles bliver det, vi i særlig Grad bør tage Sigte paa. Men der er antagelig ikke noget at gøre ved det. Naar de to ærede Medlemmer udtaler sig saa bestemt, som de har gjort, er der vel ikke meget Haab om, at de gaar ind paa Lovforslaget, som det foreligger fra min Side.

Derimod har jeg Grund til at takke baade Venstres og det konservative Partis ærede Ordførere for deres velvillige Udtalelser overfor Lovforslaget, der naturligvis, naar Forhandlingerne her er sluttet, vil blive nærmere prøvet i et Udvalg. Det er mig meget om at gøre, og jeg har ogsaa det Indtryk gennem de Udtalelser, der er faldet her, at man fra Rigsdagens Parti's Side er af den Anskuelse, at denne Sag nu endelig maa afgøres.

Jeg har fremhævet, at jeg har gjort, hvad jeg har kunnet, for baade i 1923—24 at faa Hospitalet bygget færdigt, og for at man nu saa hurtigt som muligt kunde tage det i Brug. Jeg vilde have ønsket, at man allerede i sidste Rigsdagssamling fra Rigsdagens Side kunde have truffet Beslutning om Benyttelsen deraf; men det lod sig jo ikke gøre. Jeg skal ikke komme ind paa Sagens Forhistorie, som jeg har talt om flere Gange her. Jeg har, som sagt, særlig interesseret mig for det første, at Hospitalet blev bygget færdigt, og dernæst, at der saa hurtigt som muligt blev truffet Afgørelse om, hvad Hospitalet skal bruges til.

Det er meget rigtigt, at jeg har udtalt her, som det ærede Medlem Hr. Hauge sagde — og det er en Udtalelse, jeg naturligvis staaer ved den Dag i Dag —, at Hospitalet er for stort for Hæren alene. Det var det, mine Udtalelser i sin Tid tog Sigte paa. Men det er noget ganske andet, der foreligger nu, hvor der er Tale om, at det skal være Fælleshospital for Hær og Flaade, og hvor der endda skal være en ret betydelig Invalideafdeling. Jeg tænkte mig altsaa den Gang, at der var en Mulighed for at afhænde Hospitalet til Københavns Kommune, men det lod sig ikke gøre, og vi kom saa til den næste Fase, Delingstanken, saaledes at Rigshospitalet fik den ene Længe og Militæret den anden. Men fra alle Sider har man efterhaanden fraraadet at komme ind paa denne Delingsplan, og jeg kan udmærket godt tænke mig, at det vil kunne afstedkomme mange Ulemper.

Naar det altsaa har vist sig, at ingen af de forskellige tidligere Udveje, jeg har prøvet, har været fremkommelige, maa man naturligvis forsøge en anden Udvej, og det er det, jeg har gjort her, idet jeg i Overensstemmelse med, hvad et Flertal i Kommissionen, 10 af Kommissionens 12 Medlemmer, har foreslaaet, stiller Forslag om, at det skal være Fælleshospital for baade Hær og Flaade.

Man vil lægge Mærke til, hvis man nærmere studerer den Statistik, som findes i Lovforslaget og i den Kommissions Betænkning, af hvilken det ærede Medlem Hr. Hauge var Medlem, at man regner med godt 200 Patienter — i den Statistik, der ledsager Lovforslaget, er man kommet op til 218 Patienter —, og det er omtrent det Antal Patienter, som man kan have liggende paa det nye Garnisonssygehus; der er ingen større Margen, Hospitalet bliver altsaa optaget. Men samtidig med at det sker, i det Øjeblik vi faar det som fælles Hospital for Hær og Flaade og faar en Invalideafdeling derude, opnaar vi det meget store Gode, at vi kun faar een Administration, og det betragter jeg for at være meget betydningsfuldt. Jeg har jo forskellige Opgørelser i den Henseende, bl. a. fra Hærens Lægekorps, og det er et meget stort Antal Personer, der kan spares, i det Øjeblik vi faar hele Administrationen paa eet Sted i Stedet for paa 2 Steder. Det er adskillige Tjenestemandstillinger, det drejer sig om her, derom kan det ærede Medlem Hr. Hauge være overbevist.

Man kan saa sige, at Epidemihospitalet er i Forhold til det Antal syge, der er, et ikke lille Hospital; det er maaske endog lovlig stort. Men jeg synes, at netop det ærede Medlem Hr. Hauge, Socialdemokraternes Ordfører, skulde være lidt forsigtig, naar han kommer med den Udtalelse, at man kan jo i paakommende Tilfælde lægge nogle af de syge ud i Barakker. Hvis det skete i større Udstrækning — lad os sige, at vi er gaaet ned til 3 Pavilloner, og vi faar en stor Epidemi —, at vi fik langt det største Antal Patienter lagt ud i Barakker, saa kunde jeg tænke mig, at der kom en Del Artikler i „Social-Demokraten“ med de store, fede Overskrifter, som vi jo kender: „Skandaløs Behandling af de militære syge — se, hvorledes de behandler dem — de smider dem ud i Barakker!“

Jeg kunde tænke mig, at man vilde faa saadanne Artikler at læse dér; jeg synes, jeg erindrer at have set saadanne Artikler før. Jeg vil derfor henstille til det ærede Medlem Hr. Hauge, der nu taler